

ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ ΣΤΗ ΣΙΝΔΟ ΤΟ 1950

Μια φωτογραφία παρμένη από αρχείο εφημερίδας θυμίζει σήμερα ιστορία σε γενιές Σινδιωτών. Θυμίζει στιγμές που χαράχτηκαν στη μνήμη τους όταν μαθητές ακόμη, σχεδόν στο ξεκίνημα της ζωής τους, τα χρόνια μετά τον πόλεμο, όταν το συσσίτιο αποτελούσε καθημερινό πρωινό γεγονός, στη μαθητική ζωή τους για τέσσερα χρόνια.

Στις αρχές του 1950 όταν η ζωή μετά τον πόλεμο ξαναβρίσκει το ρυθμό της, με τη βοήθεια της συμμαχικής οργάνωσης ΟΥΝΡΑ (UNRRA) η οποία έδινε οικονομική και υλική βοήθεια παράλληλα με το σχέδιο Μάρσαλ.

Έτσι και στη Σίνδο δημιουργείται ο κατάλληλος χώρος με μαγειρείο, αποθήκη και αίθουσα υποδοχής. Στο κτίριο αυτό σήμερα στεγάζεται το Συνεδριακό Κέντρο του Δήμου Δέλτα. Εκεί γίνεται, λοιπόν, η διανομή γάλακτος (από γαλακτίνη), τυριού και βούτυρο ή θρεψίνη σε όλους τους μαθητές του σχολείου μέσα στην κατάλληλα διαμορφωμένη αίθουσα. Όταν ο καιρός το επέτρεπε, τα συσσίτια δίνονταν στο προαύλιο του σχολείου από τον παιδονόμο Θανάση Ποντικάκη και από δύο γυναίκες με πρώτες τη Βαρβάρα Κυριακοπούλου και την Κατίνα Ραγκάτση.

Μαζί με τα τρόφιμα δίνονταν παράλληλα και χάπια με βιταμίνες από μωρουνέλαιο πάντα υπό την επιτήρηση των δασκάλων Ευάγγελου Ράσσου και του Σινδιώτη Ιωάννη Ευσταθίου. Αυτή ήταν η καθημερινή ρουτίνα κάθε πρωινό πριν αρχίσει το μάθημα.

Η παραπάνω φωτογραφία θα φανεί ίσως αστεία στους νέους, παρ' όλη την αλήθεια που θυμίζει ζωντανεύοντας αναμνήσεις και ιστορίες που έρχονται να ζωντανέψουν τα πρωινά όπου ακουγόταν ο ήχος χτυπώντας τα αλουμινένια κυπελάκια πριν αρχίσει η διανομή, οι φωνές, τα σπρωξίματα, οι καυγάδες για το πεσμένο τυρί ή ψωμί που φέρνανε από το σπίτι αλλά και η γκρίνια και το κλάμα για το χάπι που πολλοί δεν ήθελαν να πιουν για τη μυρωδιά του μωρουνέλαιου.

Αλέκος Αποστόλου

